

עיתון לסקרנים וסקרניות

גיליון 3 - זמן

הקמפוס

בעמוד 16 -
איך לא
להשתעמם
בשיעור?

בעמוד 23 -
ממה באמת
עשויה
גלידת דרדסים

בעמוד 27 -
פריסילה מלכת המדבר:
המלצה

בעמוד 30 -
אתם בחרתם:
כמה חורים יש בקש?

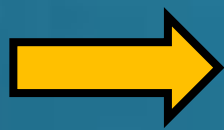
בולשיט שרק לי אכפת ממנו עניין של זמן

שמע יותר מדי פודקאסטים בנושא: יואב ארדון
שלום, אני יואב והפעם לשם שינוי אדבר בפינה זו של דברים
שמעניינים אך ורק אותי על נושא שבאמת קשור לנושא
הגיליון, והוא: תיאוריות של זמן.
לפני שנתחיל, אני שוב רוצה להזכיר שאני לא מומחה כמעט

בשום דבר, אז קחו
את כל מה שאני
אומר בעירבון מוגבל,
אבל עכשיו כשסיימנו
עם זה, הכתבה יכולה
להתחיל. תיאוריות
של זמן הן נושא
מטאפיזי שעוסק

בשאלה מאחורי המכניקה של התהליך לו אנחנו קוראים זמן.
בשביל להסביר את זה כמו שצריך,

נתחיל בדוגמה: תיאורית הזמן סוג א': תיאוריה זו טוענת שהזמן היחידי שבאמת קיים הוא ההווה, שכל הזמן משתנה ואין באמת משמעות לעבר או העתיד כיוון שהם לא דברים שקיימים, לכן אין לנו גישה אליהם. זו התיאוריה הבסיסית ביותר של הזמן, שדרכה לרוב מסבירים את הרעיון, למרות הבעיות הרבות שקיימות בתיאוריה, אותם אסביר לאחר התיאוריה הבאה: תיאורית זמן סוג ב': בשונה מתיאוריית סוג א', על פי תיאוריה זו, העבר והעתיד כן קיימים, ודווקא ההווה הוא אשליה שנוצרה על ידי המתבוננים שעוברים דרך הזמן. בשביל שזה יהיה יותר ברור, תנסו לדמיין מסדרון ארוך של זמן, בו כל חדר מייצג נקודה ספציפית בזמן. אין חדר שהוא ה"נוכחי", יש את החדר

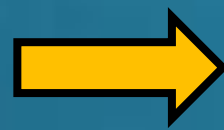
שאנחנו נמצאים

בו כרגע, לפני

שאנחנו מיד

עוברים לחדר

אחר. היתרון

הגדול ביותר של תיאוריה זו הוא העובדה שההווה לא מוגדר בצורה ספציפית, מה שתואם את כל הדברים המוזרים שאנחנו יודעים על זמן בזכות תורת היחסות. דוגמה אחת לזה, שאני לא אתיימר להבין את המתמטיקה מאחוריה נקראת "פרדוקס

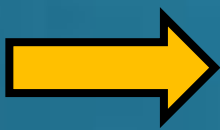
אנדרומדה". זהו ניסוי מחשבתי שבו איש אחד יושב על ספסל ברחוב ובעזרת הטלסקופ הסופר משוכלל שלו, הוא מסתכל על

גלקסיית אנדרומדה. ליד אותו איש עובר איש אחר שרוכב על אופניים,

ומסתכל גם הוא על גלקסיית אנדרומדה עם טלסקופ סופר משוכלל משלו (מה שנשמע ממש קשה לעשות תוך כדי שרוכבים על אופניים. הדברים האלה הם דיי

כבדים!). אבל הנה הטוויסט: מה שהאיש שרוכב על האופניים רואה, ומה שהאיש שיושב על הספסל רואה,

קורים במרחק של כמה ימים שלמים! וכל זה מעצם העובדה
שאחד מהם בתנועה והשני לא. פה נכנסת השאלה: מה מהם

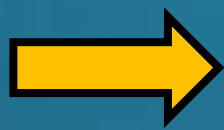
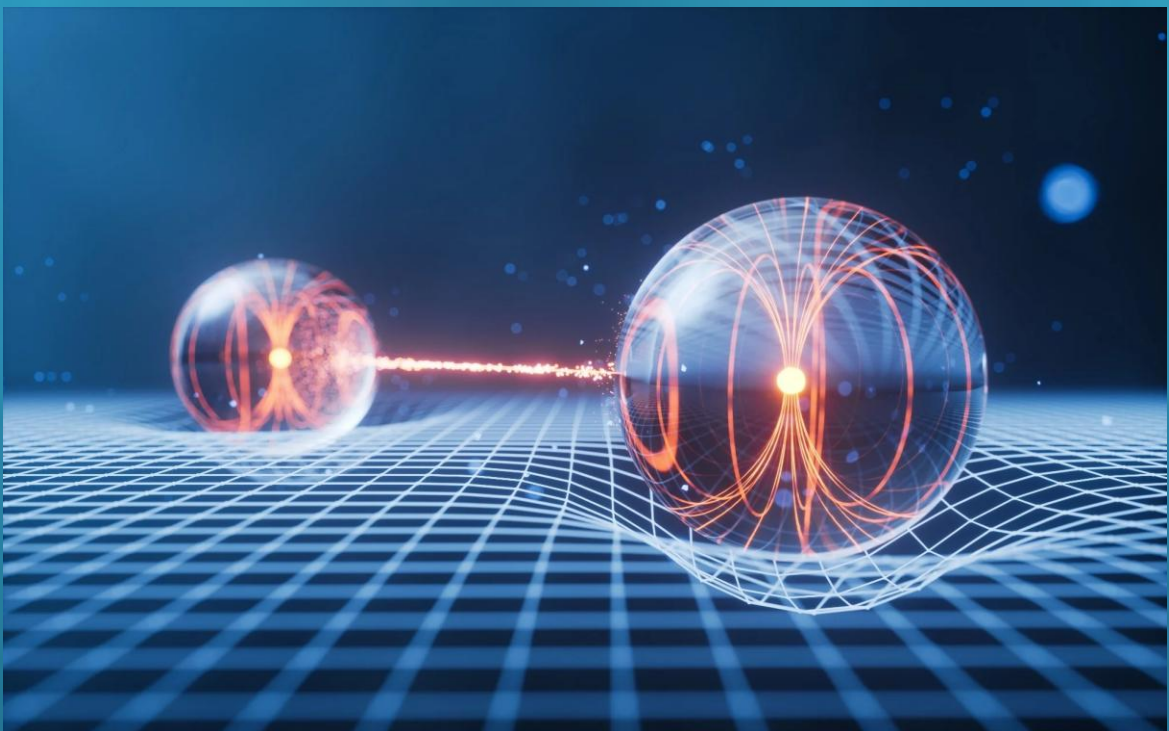
ההווה, אבל זה בדיוק
היתרון של תיאורית זמן
סוג ב': שאין הווה מוגדר,
אלא רק סדר שבו
האירועים קורים. עכשיו
אתם בטח שואלים את
עצמכם: "נשמע מעולה!

למה אנחנו לא תמיד מדברים על זמן בצורה הזאת?" אבל
<הכניסו מוזיקה מסתורית> עוד לא דיברנו על החסרונות.
במודל כמו אחד שמוצג בתיאוריה זו, העתיד כל הזמן קיים,
ואנחנו רק זזים לתוכו, אבל אם הוא תמיד נמצא ולא משתנה, זה
אומר שאין משמעות לבחירות שלנו, כי לא משנה מה, העתיד
כבר כתוב! (אני לא אכנס לעמדה הזו, כי א' אני לא רוצה
שהכתבה תהיה באורך 30 עמודים, וב' גיל ירצח אותי אם אני
אחפור לו על הנושא שוב) אבל בלי קשר לבחירות שלנו,

התיאוריה שוללת עוד דבר: אקראיות. הבעיה עם זה לא מגיעה מדברים כמו הטלות של קובייה או מספרים בלוטו, אלא מעולם מוזר בהרבה: העולם של הקוונטים, שבו אנחנו יודעים בוודאות על קיומה של אקראיות. (שוב, איאלץ לא לפרט על ההבדל ביניהם או להיכנס למכניקת הקוונטים באופן כללי כי אני מעדיף שהכתבה לא תהיה באורך 30 עמודים ותדרוש את ההסבר על "אונטולוגיה" ו"אפיסטמולוגיה", מילים שאני מנחש שרק לראות אותן על המסך גרם לכם לרצות לסגור את הכתבה ולהקיא). אז עם מה נשארנו? קיימת גם תיאורית זמן ג', שהיא הכי מסובכת מבין השלושה, וגם הכי פחות פופולארית

ואינטואיטיבית, ובפשטות מה שהיא אומרת זה: "זמן זה רעיון מסובך, ואין לי כוח להתעסק איתו, אז בואו פשוט נגיד שאין דבר כזה, והכל במוח שלנו ונסגור עניין, טוב?" ובסיבוך: במדע התרמודינמיקה קיים חוק שאומר ש"אנטרופיה נוהגת לגדול בכל מערכת" (היי, עוד שימוש לפרויקט חקר שלי בכיתה ז'!), ובמילים פשוטות, החוק מצביע על תהליך שבו סדר נוהג להפוך

לבלגן. לפי תיאורית זמן ג',

לזה מתכוונים כשאומרים

"זמן". אבל יש אם זה שתי

בעיות: אחת היא שלעומת

חוקים אחרים, החוק הזה פחות

יציב. אתם לא תראו את כוח

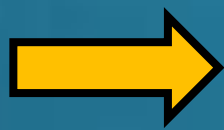
הכבידה אומר "אני עכשיו

בחופשה, אז בשבוע הקרוב

דברים ייפלו בחצי מהמהירות.

גם לי מגיע לנוח!" אבל דווקא החוק הזה פועל יותר כהצעה,

ומערכות דווקא יכולות להפוך ממצב של בלגן למצב

של סדר (כמו האירוע הנדיר בו אני מסדר את החדר שלי).

שלכאורה לא נשמע כמו בעיה גדולה, אבל זה כן כשכל הקונספט של זמן תלוי בחוק הזה! אם תאוריית הזמן ג' הייתה נכונה, זה היה אומר שהכיוון של הזמן יכול להשתנות. גם אם הסיכוי של זה מאוד נמוך, לפחות בתאוריה קיים הסיכוי שיום אחד הזמן יחליט לשנות כיוון לרגע, מה שמוריד הרבה מהאמינות של התיאוריה. עוד בעיה עם זה היא שזמן הוא דבר מדיד, ויש משוואות שמסתמכות עליו, מה שנשמע לא כל כך הגיוני, אם מדובר בסך הכל בסדר שהופך לבלגן. אז לסיכום,

לרוב, אם לא כל תיאוריות

הזמן הידועות לנו יש

יתרונות, וחסרונות, ואף אחד,

ובטח שלא אני אפילו קרובים

ללדעת את התשובה לשאלה

"מה זה זמן?", אז עד שיצא

הגיליון הבא של "הקמפוס"

בחדר זמן מספר 99945526002, 99945526003 אם אתם

על אופניים, להתראות!

שירה לחיים

כשהמוח רוצה לברוח

פירשה וניתחה: נעמי שמר

חזרנו עכשיו לשנת הלימודים, ואני מרגישה איך האוויר מתמלא
שוב בלחץ המוכר, להספיק הכל, להיות הכי טובה, להירשם
לעוד ועוד תוכניות ולהוכיח את עצמי. אני מרגישה שבמיוחד
אצל מחוננים, יש הרבה לחץ וציפיות גבוהות שנצטיין. ועכשיו,
בתחילת הלימודים, יש תחושה מתמדת של מרוץ נגד הזמן,
כאילו כל יום מבוזבז אם לא ניצלנו אותו עד הסוף.
במובן מסוים, התחושה הזאת לא חדשה בכלל. כבר בשירה

האנגלית הקלאסית,

הרבה מאוד

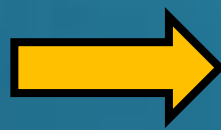
משוררים כתבו על

הזמן, ובעיקר על איך

שהוא בורח לנו מבין

האצבעות. הם ראו

בחיי האדם משהו

קצר, שברירי ויקר, ולכן הדגישו שוב ושוב את הצורך לנצל את הרגע.

רוברט הריק, למשל, כתב את השיר:

"To the Virgins, to Make Much of Time"
המפורסמת "Gather ye rosebuds while ye may",
תקטפו ורדים כל עוד אפשר. המסר ברור: הנעורים והחיים
עצמם הם מתנה חולפת, ואם לא ננצל אותם עכשיו, נאבד את
ההזדמנות. רעיון זה, הידוע כ- "Carpe diem" (נצל את
היום, חיה את הרגע), מזכיר לנו להיות מודעים לזמן שלנו

ולהשקיע ברגעים החשובים באמת.

אנדרו מארוול, בשירו

"To His Coy Mistress" מתאר

איך "Time's wingèd chariot"

- המרכבה המכונפת של הזמן -

תמיד דוהרת מאחורינו, ולכן יש

לאהוב ולפעול כאן ועכשיו. גם

שייקספיר בסונטות שלו מזכיר

שוב ושוב את השחיקה הבלתי נמנעת של היופי והחיים, ואת הצורך למצוא דרך להתגבר עליה.

כל השירים האלה משדרים תחושת דחיפות: החיים קצרים, הזמן בורח, ולכן צריך להספיק הכל עכשיו. קל מאוד להזדהות עם זה דווקא עכשיו, עם תחילת השנה, כשכל יום מתמלא במטלות, ציפיות ולחצים.

אבל אני רוצה להזכיר, ואולי אפילו לנחם אתכם קצת בזה שמותר לנו לקחת את הזמן, שיש לנו מקום לקחת נשימה. השעון לא רק לוחץ עלינו, אלא גם פותח בפנינו אפשרויות, ו-
יש עוד זמן להשתנות

מן הקצה אל הקצה

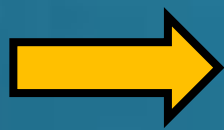
אה? הבנתם? טוב,

בקיצור... אני יודעת

שלפעמים בגיל שלנו זה

לא תמיד מרגיש ככה. יש

תמיד תחושה שצריך

להיות הכי טובים עכשיו, למצוא כבר את הכיוון, להצליח בכל
תחום, לנצל כל רגע כבר עכשיו. אבל יש לנו עוד חיים של
התנסות, של ניסוי וטעיה, של חיפושים ושל צמיחה. מותר לנו
לקחת את הזמן. מותר לנו לא לדעת הכל עדיין.

ועם זאת, כן, המשוררים צדקו - חיי אדם קצרים ויקרים. אבל
בתוך זה, יש גם מרחב, יש מסע. לא הכל חייב לקרות כאן
ועכשיו. לפעמים דווקא הרגע שבו אנחנו נותנים לעצמנו זמן
לנשום, לחשוב ולגדול בקצב שלנו, הוא הרגע שממנו אנחנו

באמת מתחילים
לנצל את החיים.
וכמובן, בהצלחה
לכולם בלימודים!

צופה מהצד

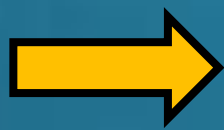
קיבל רעיונות מ-CHAT GPT: גיל שפי

זה היה יום בהיר במוזיאון המדע. נועם, תלמיד כיתה ח', שוטט בין המוצגים, משועמם, כשלפתע משהו תפס את עינו. זו הייתה חוגה עתיקה, מנגנון מורכב שכבר נשכחה מטרתו מזמן. משהו בחישורי האבן והספרות הרומיות החקוקות בעץ העתיק משך את נועם, והוא הושיט יד ותפס את החוגה בידו. לפתע הטלטל

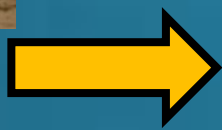
עליו עולמו, הבזק חזק פרץ מהחוגה אל עיניו, וכשהוא פקח אותן מחדש, הוא כבר לא היה במוזיאון. הוא עמד בזירה חולית רחבת ידיים, מוקפת

ביציעים עם המוני צופים שצועקים בקריאות עידוד. הוא צמצם את עיניו באי הבנה, מבולבל, כשפתאום שמע קול חזק מאחוריו.

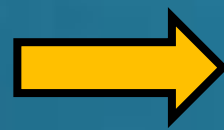

הוא הסתובב, מבועת לראות שני אבירים משוריינים וחמושים בכבדות רוכבים על סוסים גבוהים ודוהרים אחד לקראת השני. השריון של הלוחמים נצץ באור השמש, ושניה לפני שהם נגעו אחד בשני ברמחיהם, הבזק עז טלטל בשנית את נועם. כשפקח שוב את עיניו, הייתה זו שעת בוקר והוא עמד מבולבל בכיכר גדולה ומרוצפת באבן. מסביבו עשרות דוכנים ורוכלים צעקו, מתאמצים לבלוט מעל שאר השוק ההומה, בניסיון למשוך את תשומת ליבם של האנשים שגדשו את הרחוב. אך מה הם לובשים? אלו... טוגות? נועם זיהה את התלבושות שתמיד הצחיקו אותו בספרי ההיסטוריה. למה שמישהו - ועוד מישהו חשוב - ירצה ללבוש סדין? הוא הבין שאיך שהוא הוא הגיע

מימי הביניים לרומא העתיקה, ועמד לשאול מישהו איך חוזרים
לשנת 2025, אבל בדיוק באותו רגע ראה התקהלות באיזור
אחר בשוק, הסתקרן וניגש לראות. עמדו שם המוני גברים
ונשים, כולם לבושי טוגות וגלימות, וכולם נשאו עיניהם אל מין
במה שעמדה במרכז. נשמעה תרועת חצוצרות ואדם לבוש
גלימה אדומה וזר מוזהב מעטר את ראשו עלה על הבימה. נועם
נדהם כשקלט שהוא חוזה בקיסר הרומי שעומד לשאת נאום,
ואז החשיך העולם בשלישית והוא הועבר למקום אחר. בשעות

הבאות דילג נועם בין תקופות
ומקומות. הוא צפה
בכריסטופר קולומבוס מנווט
בלב ים, צפה בלאונרדו דה
וינצ'י מצייר איזו אישה, ראה
המוני אזרחים צרפתים מפילים
את שערי טירת הבסטיליה
שבפריז ואפילו נדהם לגלות

שהסוס הלבן של נפוליאון באמת היה לבן. בעודו צופה
בשייקספיר מחפש רעיונות למחזה חדש (משהו על נסיך דני),
היכה בו שוב הברק, אך הפעם במקום להיות מועבר למעבדה
של מארי קירי או לחדר המלחמה של צ'רצ'יל, הוא חזר
למוזיאון, מוטל על הרצפה מול המנגנון העתיק. בלב הולם הוא
החזיר אותו למקום והלך משם, אך בעודו מעכל את החוויה
שעבר, הוא שם לב שמחוג זעיר בחוגה נע ממקומו ונסה לצידו.
נועם חייך והלך לדרכו, כשהוא יודע שהמסע לעולם לא נגמר.

הסקרן

השיטה הטובה ביותר לא להשתעמם בשיעור
כתב בזמן שיעור תנ"ך: יותם קרני

שלום, קוראים לי יותם קרני ואני תלמיד במערכת החינוך הישראלית בחטיבה. כמו כל שאר התלמידים, אני נכנס לבית הספר בבוקר, ורק מחכה לרגע שבו הצלצול יגיע ואוכל לחזור הביתה. ואני בטוח שכולכן מכירות וכולכם מכירים את ההרגשה של לשבת בשיעור ורק לחכות שזה ייגמר. אז לקראת שנת הלימודים החדשה הזאת, וכמובן בהתאם לגיליון זמן, אני רוצה לשתף אתכם ואתכן בדרך המדעית והמוכחת ביותר להעביר את

הזמן מהר בשיעור.

שתפו אותי אם ניסיתם

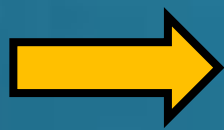
והצלחתם!

הסתכלו על הלוח

המחיק בכיתה. אם יש

לכם מזל יכול להיות

שהמורה מקרינה עליו

סרט. כמו שכולם יודעים, הסרט הזה הוא בעצם כמה תמונות
שזזות מהר אחת אחרי השנייה ויוצרות אשליה של המשכיות.

הסיבה שאנחנו רואים המשכיות היא שהעיניים שלנו גם
מצלמות, במהירות ממוצעת של 60 צילומים בשנייה (בעצם זה
בין 90 ל-40, תלוי בסיטואציה). כל דבר מעל זה ייראה לנו
כסרטון מתמשך כי העין פשוט לא יכולה לראות את התמונות

כנפרדות. לדוגמה,

בסרטון של 30

צילומים לשנייה

העין רואה כל

צילום בסרטון

למשך 2 צילומים

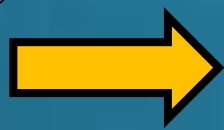
שלה ולכן זה לא נראה לכם ממש כמו סרטון חלק.

עד כאן שיעור צילום (אנחנו לא רוצים ללמוד זוכרים?). זה

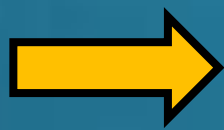
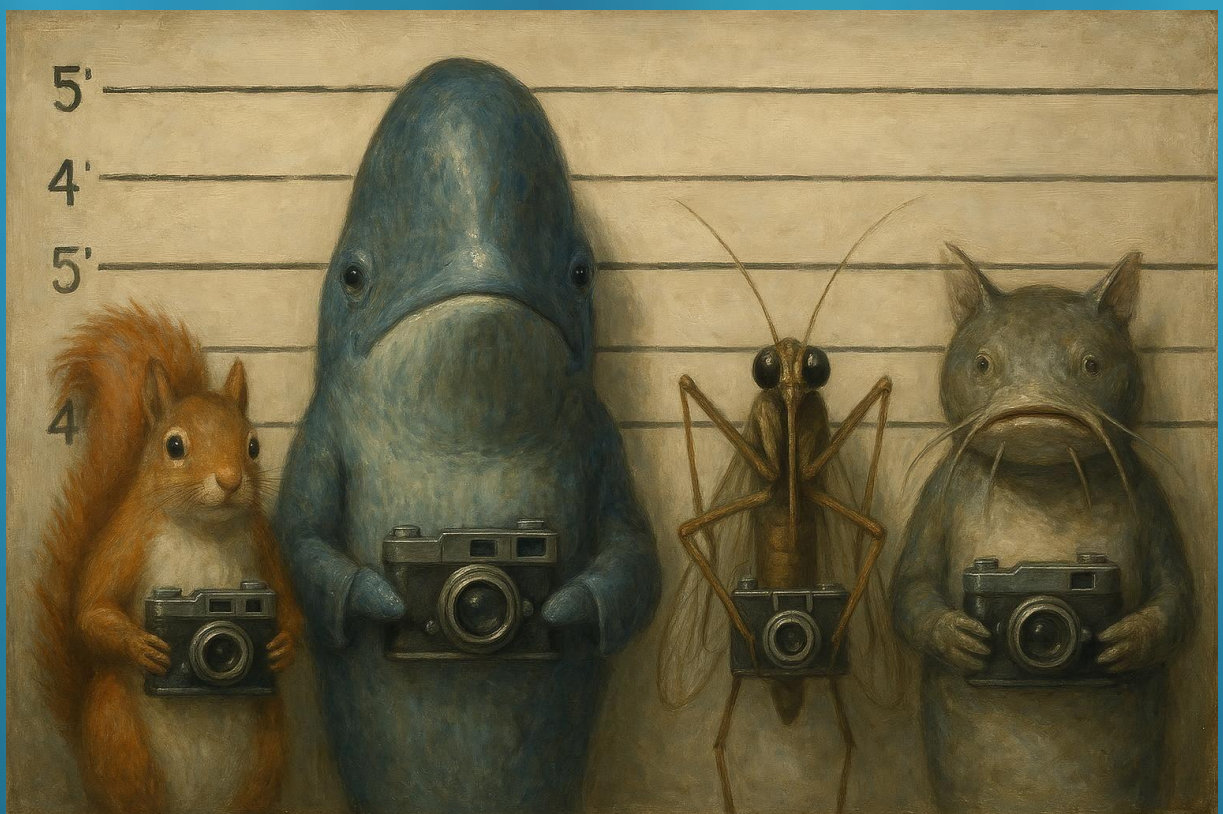
אולי יפתיע אתכם ואתכן, אבל לכל בעל חיים יש הבדלים

בכמות ה"צילומים" שהעין שלנו עושה בשנייה. לדוגמה, בסנאי

זה 120 (!) אבל אצל שפמנון זה רק 14. זה מטורף כשחושבים

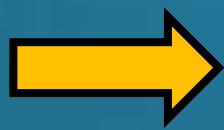
על זה, שמה שנראה לסנאי כמו כמה תמונות המתחלפות בקצב
נמוך על מסך יראה לשפמנון כמו סרט בהילוך מהיר! בסופו של
דבר, ככל שחייה רואה יותר דברים בשנייה היא גם יכולה לעבד
יותר מידע וככל שמעבדים יותר מידע אז הזמן עובר לאט יותר.
יש בעצם מגמת קשר בין גודל החיה לכמות הצילומים בשנייה
שהעין שלה יכולה לעשות. סנאי ושפמנון הם מקרי קצה אבל
קחו לדוגמה לווייתנים, לנו הם נראים כאילו הם זזים בסלואו
מושן לפעמים, אבל להם זה פשוט קצב רגיל. לעומת זאת
יתושים מתקרבים לסנאים ולהם אנחנו נראים בהילוך איטי! זו

הסיבה המרכזית שקשה
לתפוס אותם, הם מגיבים
לגירויים הרבה יותר מהר.
אבל למה ההבדל? הרי בכל
זאת, מבחינה אבולוציונית,
לא עדיף שכל חייה תוכל
להגיב לגירויים מהר? למה
יש חיות כמו שפמנון שרואות
את העולם בהילוך מהיר דרך

14 צילומים בשנייה וחיות כמו סנאים שרואות את העולם פי 8
יותר לאט כי הן יכולות להגיב ל120? התשובה היא.... בגלל
שזה הרבה יותר קשה ממה שחושבים. חיה שצריכה להגיב
לגירויים מהר יותר, כמו מראה של צ'יטה שמתחילה לרדוף
אחריך, לא יכולה להגיב מהר רק לגירוי הזה. היא צריכה להגיב
מהר לכל הגירויים, ויש מלא כאלה. בסופו של דבר זה שורף
הרבה אנרגיה, ואז היא מתה מרעב. החיה צריכה להגיע למספר

מאוד מסוים של צילומים לשנייה בראש שלה שמצד אחד לא יגמור את מאגרי האנרגיה שלה ומצד שני לא יגרום לה להיטרף. וזה ממש מדהים שחיות הגיעו לזה, תחשבו על זה רגע. ועכשיו אחרי שיעור המדעים הסודי הזה (נפלתם בפח!), אני אסביר איך להשתמש בזה כדי לגרום לזמן בשיעורים המשעממים שלכם לעבור יותר מהר.

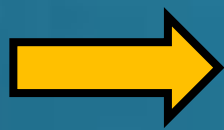
הדרך הראשונה: סמים! באופן לא מפתיע המוח שלנו הוא האחראי לעיבוד הגירויים שמגיעים אלינו, ואם אנחנו לא יכולים לעצור אותם, לפחות לא נקשיב להם! זו הסיבה שקנאביס צריך להיות חוקי*. סתם, נו לא באמת, וזה אפילו לא עובד! קנאביס רק מאריך את הזמן ואנחנו רוצים שהשיעור ייגמר מהר. מבין הסמים שיכולים להעלות את המטבוליזם

*הכתבה הינה סאטירית ואינה

משקפת את דעתו של הכותב ו/או

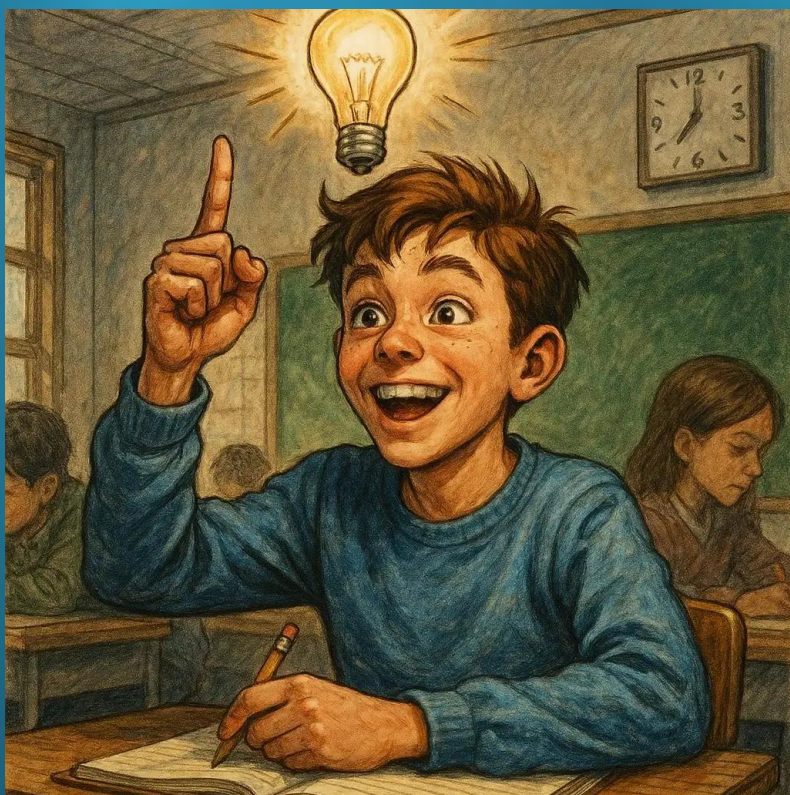
המערכת על המוזכר בה, בבקשה לא

לפתוח לנו תיק פלילי

ולעזור לזמן לחלוף קצת יותר מהר יש: קפאין (חוקי ויש סיכוי לא רע שאתם כבר צורכים אותו), ניקוטין (לא חוקי בגילנו ובכל זאת יש סיכוי לא רע שאתם כבר צורכים אותו), וכמובן קוקאין (אי חוקי ואני מאוד מקווה שאתם לא צורכים אותו).

הדרך השנייה היא: חוסר בשינה! בפעם הבאה שההורים שלכם מבקשים שכבר תלכו לישון כי מחר יש לימודים, תדעו שכדאי לכם לעשות את ההפך המוחלט! כשהמוח מותש ויש לו פחות אנרגיה לעשות דברים, הוא מגיב לגירויים בצורה איטית יותר, ולכן נראה שהזמן עובר בצורה מהירה יותר. עם זאת, יכול להיות שחלק מהקוראים רוצים לישון טוב הלילה.

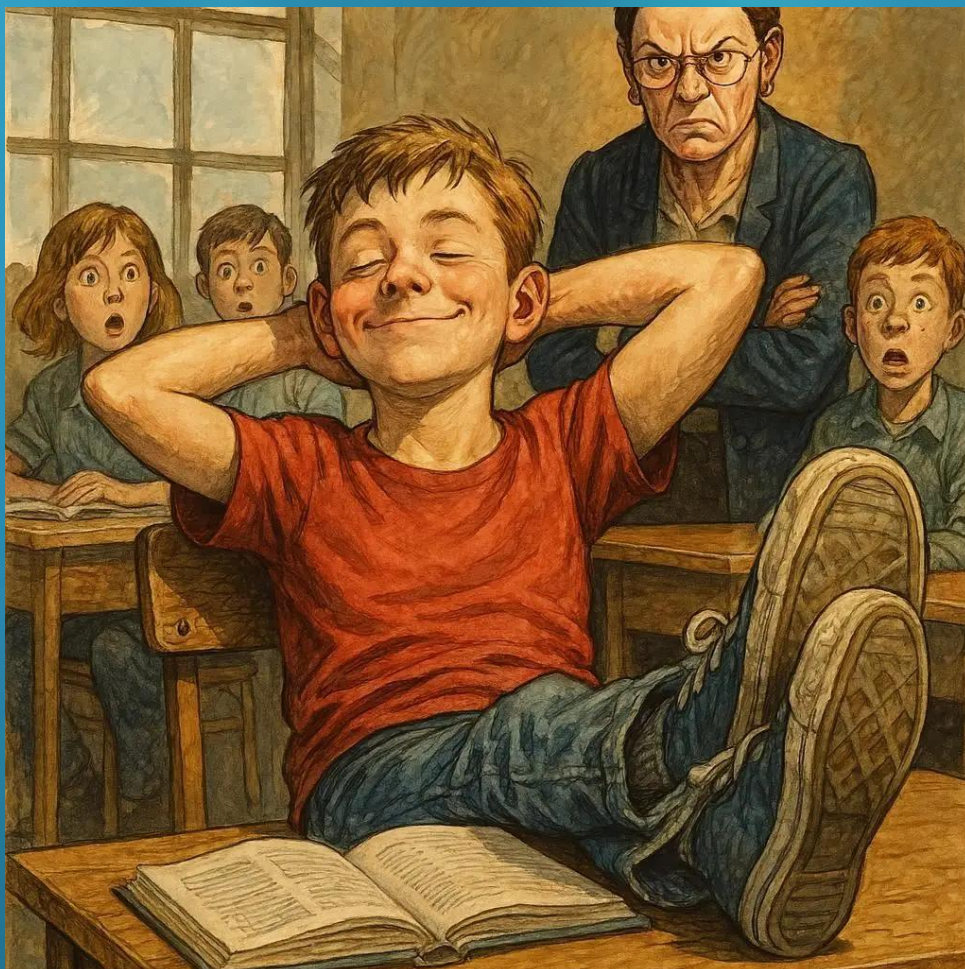
הערת העורך: חוסר בשינה יכול לגרום לנזקים חמורים במיוחד בגיל ההתבגרות, מומלץ לישון 7+ שעות בלילה.

לכן יש גם את הדרך השלישית:

מדיטציה\מיינדפולנס. אני יודע, זה קצת מוזר וגם אני לא
חשבתי שתרגילי נשימה יעזרו לי עם השעמום בשיעור, אבל
כשמתרכזים רק במשהו אחד ומקבלים גירויים רק ממנו יש
פחות גירויים והזמן מרגיש כאילו הוא עובר מהר. זו הסיבה
שכשאתם עושים ספורט שאתם אוהבים הזמן טס ושיעור ספורט
אורך לנצח. בסופו של דבר, ככל שתקטינו את כמות הגירויים,
ככה הזמן יחלוף קצת יותר מהר בשיעור ותוכלו להגיע הביתה
מהרי יותר ולקרוא את המהדורה הבאה של "הקמפוס".

בהצלחה!

דו"ח מיוחד: חינוכית

מה הקטע עם גלידת דרדסים?

טעם גלידת דרדסים שנזלה לו על היד: גיל שפי

שלום לכולם, ברוכים השבים למדורנו. היום אני הולך להתעסק

(באובססיביות הרגילה) בסדרת ילדים אהובה על כולנו, שאין

מי שלא מכיר אותה: הדרדסים.

אני יודע שאתם חושבים: "שוב איזה מישהו שידבר על למה

גרגמל הוא בעצם קריקטורה אנטישמית/ידבר על מי שחושב

שגרגמל הוא בעצם

קריקטורה אנטישמית",

ואתם טועים. אני לא באתי

לדבר על זה, כי דורון

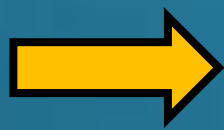
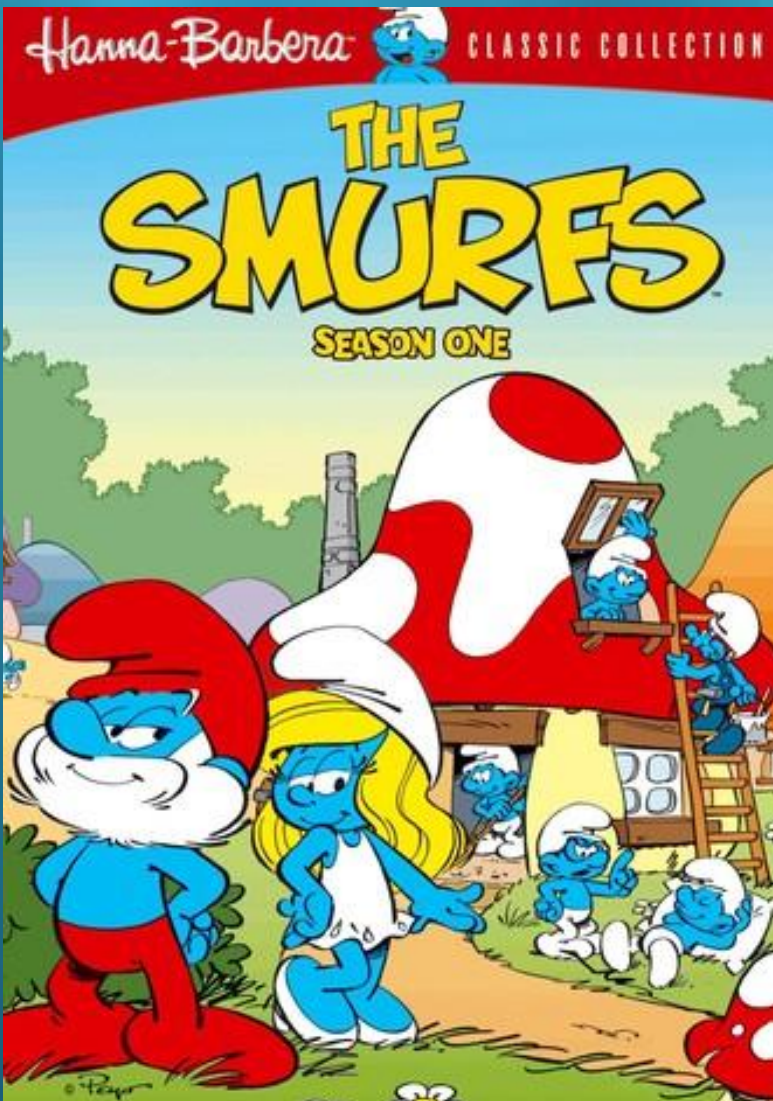
פישלר כבר עשה את זה

(בפודקאסט "התשובה",

בפרק "האם גרגמל

יהודי". לכו לשמוע), ובכל

מקרה דשו בנושא כבר

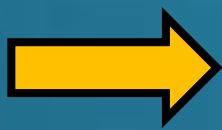
מספיק. לא, אני באתי כדי לדבר על הנושא האפל ביותר
בסיפורם של היצורים הכחולים הללו, נושא שלא נאמר עליו
מספיק. נושא שמשאיר כתם בעברה של הסדרה, ונושא שעלול
לגרום למשבר חמור. אני מדבר, על גלידת דרדסים.

מקורות המערכת גילו כי בשנת 2007 הגיע לארץ אדם בשם
דוואן הואיטסמארף, שנשא באמתחתו מבחנה ובה נוזל כחול
ובוהק. לטענת קצין הבידוק בנתב"ג (שמו שמור במערכת)
שהכניס את אותו אדם לארץ, מר הואיטסמארף סירב להסביר
מהי תכולת המבחנה, אך מכיוון שהנוזל עבר בדיקות רעלים,

סמים וחומרי נפץ
ונמצא בטוח לשימוש
אושרה המבחנה
למעבר בגבול. מכאן
נעלמו עקבותיו של מר
הואיטסמארף, אך ימים
ספורים לאחר מכן
יצאה רשת הגלידריות

סטריינג'ראו מטיריאל בקמפיין פרסומי לטעם

הגלידה החדש שלהם: גלידת דרדסים.

הגלידה נהפכה למוצר המזון הנמכר ביותר לשנת 2008, אך כעבור כמה שנים פשטה החברה את הרגל וזכויות היוצרים לכל טעמיה הופצו לכל דורש. מאז, עשרות גלידריות ברחבי הארץ מכינות ומשווקות את גלידת הדרדסים, אך הממשלה הטילה בשנת 2017 צו איסור פרסום על מתכון הטעם, כך שאיש מחוץ למשרד הבריאות אינו יודע איך מכינים את הגלידה. יש שטוענים שמדובר מיץ אוכמניות רדיואקטיבי, שמועה אומרת שהרכיב הסודי הוא צבע מאכל כחול שעבר תהליכים כימיים כלשהם, אך מקור מהימן מסר לנו כי מדובר בדבר הרבה, הרבה

יותר גרוע.

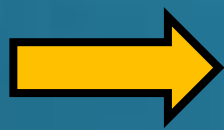
לטענת עובד לשעבר

במחלקת החומרים

האסורים במשרד

הבריאות, גלידת

דרדסים עשויה בעצם

משערות דרדס מזוקקות. כן כן רבותיי, אותו החומר הכחול
שהיה במבחנה של מר הואיטסמארף הוא למעשה שיערו של
דרדס, שבתהליכים עליהם הצנזורה אסרה לכתוב הוצא ממנו
החומר הטהור הזה, שהופץ בכל המדינה למאות גלילות.
בימים אלו מתקיימת ועדה בדלתיים סגורות בכנסת שתקבע
האם גלילת דרדסים תיאסר לייצור בחוק, אך זה לא משנה; אין
אנו יודעים כמה גורלות של דרדסים נחרצו באותו היום ב-
2007, כשאושר לאדון הואיטסמארף להכניס את החומר לארץ.
כתבנו יצא לתחקיר, במהלכו רכש בגליזרייה דיסקרטית בדרום
ירוחם כוס גלידה בטעם דרדסים וטעם אותה. הוא ידע שמעשהו

עלול להיות סכנה חמורה, וידע את
ההשלכות החוקיות והאתיות, אך בשם
העיתונאות החופשית והסקרנות
האינסופית הוחלט בישיבת העורכים
בהחלטה ב' 837 שהכתב ייקח את הסיכון.
מה אני אגיד לכם? די מגעיל. טעם של
קרטיב ענבים כחול ומר.

האובססיה: המלצות תרבות

פריסילה מלכת המדבר

צפתה: יולי פרבדה

אז מה זה בעצם? פריסילה מלכת המדבר הוא מחזמר המבוסס על סרט אוסטרלי משנת 1994. הסרט, שזכה להצלחה בינלאומית, הפך עם השנים לאחד הסמלים הבולטים של תרבות הלהט"ב ושל עולם הדראג, והמחזמר מצליח לתת לסיפור חיים חדשים על הבמה.

אז על מה העלילה? במרכז הסיפור עומדות שתי מלכות דראג וטרנסית אחת מסידני.

שלושתן מחליטות לצאת

למסע אל המדבר, כדי

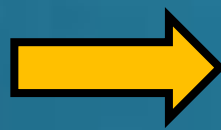
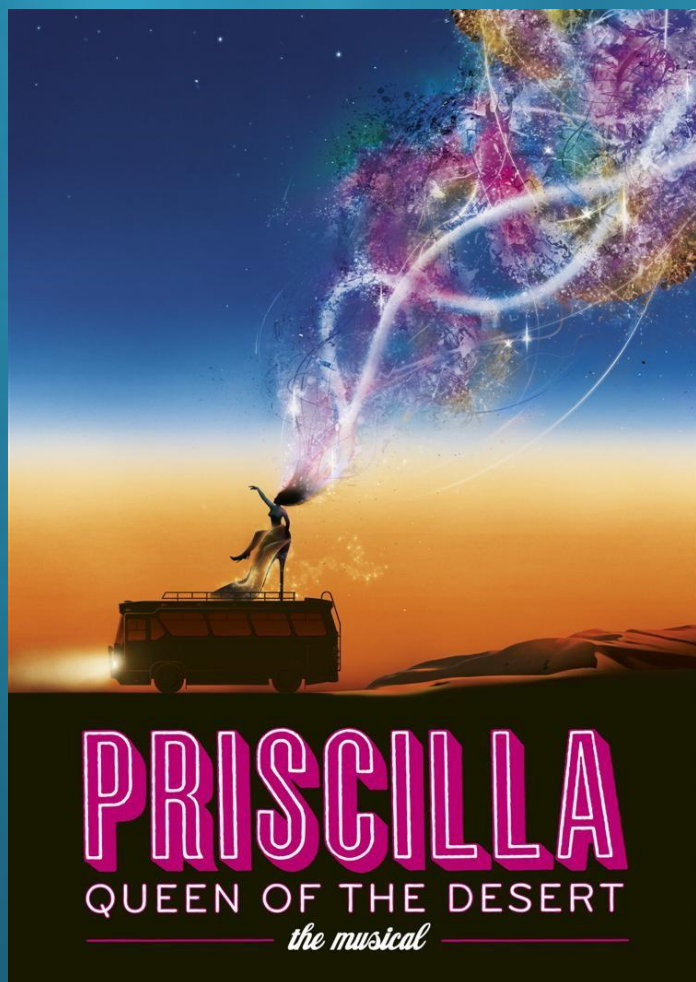
להופיע בקזינו בעיירה קטנה

ומרוחקת. את הדרך הן

עושות באוטובוס סגול,

הנקרא "פריסילה". במהלך

הנסיעה הארוכה נחשפים

סודות מן העבר, וכל אחת מהדמויות מגלה בעצמה כוחות שלא ידעה שיש לה. לכל אחת מהן יש סיבה אחרת לצאת למסע.

אז למה אתן.ם חייבות לראות את זה? המחזמר משלב להיטי

ענק משנות השמונים והתשעים - It's raining man,

Go west ועוד רבים אחרים – מה שהופך את החוויה למסיבה

מוזיקלית על הבמה. אבל

מעבר למוזיקה

ולריקודים, הוא עוסק גם

בנושאים עמוקים

ומורכבים: התמודדות עם

הומופוביה, בדידות,

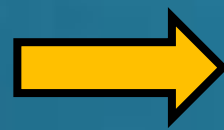
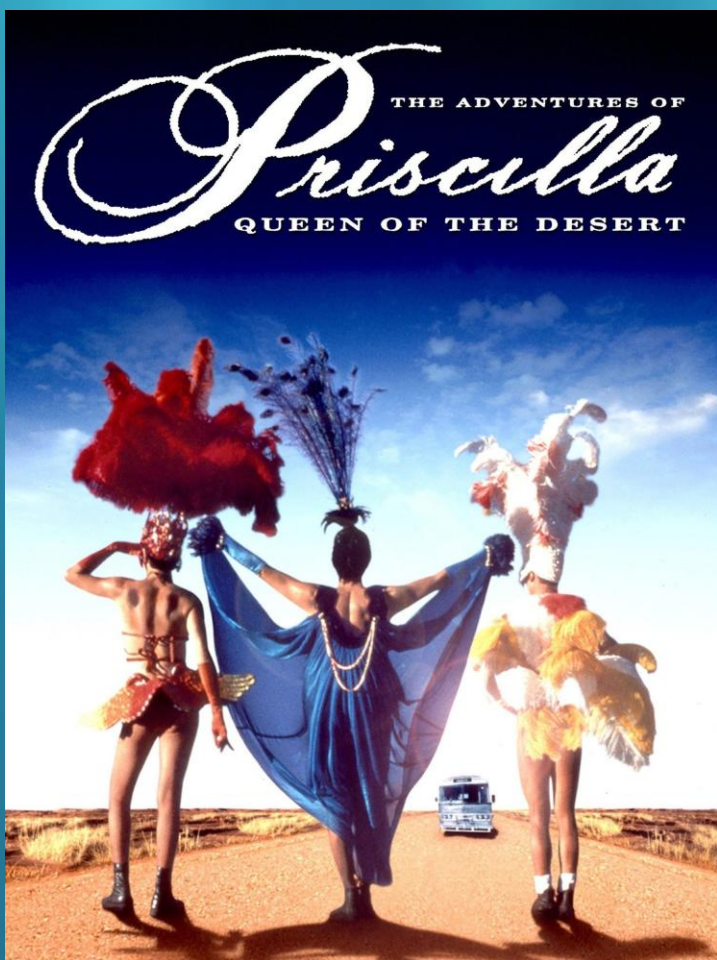
קנאה, מערכות יחסים,

אבהות וקבלת האחר.

אני צפיתי בהפקה

הישראלית בהבימה, וזו חוויה בלתי נשכחת. הכול מהתלבושות

המושקעות, דרך התפאורה הצבעונית ועד העיבודים המוזיקליים

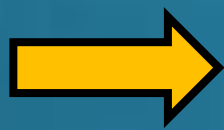
מרגיש מרהיב, מקצועי ומלא נשמה. אפילו מי שאינם חובבי
מחזות זמר ימצאו את עצמם נשאבים פנימה ומתרגשים.
לסיכום: פריסילה מלכת המדבר הוא הרבה יותר ממחזמר. זו
חגיגה של צבע, חופש וזהות - מסע מצחיק, מרגש ומלא קסם,
שיגרום לכן.ם לצאת מהאולם עם חיוך ענק על הפנים.
חווייה ממש מומלצת לכולם.

דילמות קהילה

כמה חורים בקש?

קרא את הנימוקים הארוכים שלכם: יואב ארדון
שלום, וברוכים הבאים למהדורה החדשה של דילמת קהילה!
השאלה של הגיליון הזה היא: כמה חורים יש לקש? האפשרויות
היו חור אחד, או שניים. הפעם היו מגוון של טיעונים, אבל
נתחיל עם הנימוקים בעד הטענה שבקש יש שני חורים: הנימוק
המרכזי שלהם היה שזה ברור! אם מסתכלים מצד אחד של
הקש, רואים חור. ואם מסתכלים מהצד השני רואים עוד חור!
לכם התשובה חייבת להיות 2. גם הנימוקים בעד הטענה שבקש
יש חור היו בהסכמה: הקונצנזוס היה שמדובר בחור אחד
שמתמשך לאורך כל הקש, ניקח לדוגמה את נדב שנימק
שאם יש לכם חור בקיר, לא
תסתכלו מהצד השני ותאמרו
שבעצם יש שני חורים, ואותו
הדבר נכון גם לקש.
או את לביא שנימק

שלא משנה כמה נצמצם את אורך הקש, אותה כמות החורים תישאר, ואף אדם שפוי לא יאמר שלטבעת יש שני חורים. הוא גם הוסיף ואמר שאם נכסה את אחד הצדדים נקבל עמק ולא חור. אבל עכשיו נעבור לשני טיעונים נוספים: עמית טען שבקש אין חורים בכלל, כיוון שאם ניקח דף ונגלגל אותו, נקבל קש, וזה יהיה אבסורדי לומר שבדף יש חורים. בנוסף לכך נהורי טען שיש המון חורים בקש, ונימק שבין כל האטומים יש מרווחים, לכם הם גם נחשבים חורים, וארי טען שלא נוכל לדעת ללא הדעה של הקש עצמו. אבל עכשיו הרגע שכולכם חיכיתם לו:

התוצאות! המנצח, עם

תוצאה של 62.5%

לטובתו הוא... חור אחד!

כל האנשים שהצביעו

לתשובה המנצחת יקבלו

פרס שווה של קש עם

שלושה חורים שיחכה

לכם בעמדת האיסוף של הפח הקרוב לביתכם!

ראיונות

ראיון עם מר מחוגי, שעון קיר במטבח של
משפחת שמעוני מדרום הארץ

- שלום וערב טוב למר מחוגי, שעון קיר שהסכים להתארח
אצלנו באולפן. מה שלומך, מר מחוגי?

מה אני אגיד לך, לא משהו. אני מותש.

- ממה אדוני מותש, אם יורשה לי לשאול?

מהחברה, בחור צעיר, מהחברה! אני עובד 24 שעות ביממה,

שבעה ימים בשבוע כל חי!

מאז שנוצרתי לא מפסיקים

להעביד אותי, ואפילו לא

טורחים לנקות אותי אף פעם!

- נשמע קשות. בוא תתאר לי

יום בחייך.

טוב, אני לא קם כי לא נותנים

לי לנוח אף פעם, אבל בערך

בשבע בבוקר אני מתחיל

לעבוד ברצינות. אתה יודע, הילד שקם מוקדם ורוצה לדעת כמה זמן יש לו להגיע לבית הספר, האבא שאומר למנהל "חצי שעה אני מגיע" כשבפועל הוא יודע שאין סיכוי שהוא יצליח עם הפקקים האלה, והילדה הקטנה שעומדת חצי שעה ובוהה במחוגים למרות שאומרים לה כמה וכמה פעמים לשתות כבר את השוקו שלה.

- ואחרי שכולם הולכים, יש לך זמן לנוח?

די, כן. בשעות הבוקר המאוחרות אני מחליש את העוצמה ונותן למחוגים לזוז מעצמם, ואני נכנס למין מדיטציה כזאת. אחרי שכולם חוזרים מתחילה המולה שוב, ואני צריך לעזור לכולם

להגיע לכל הפעילויות והחוגים שלהם.

- מה, אתה זוכר את כל השעות של הפעילויות?

בטח, מה אתה חושב שאני, שעון כיס? בארבע הילד צריך לצאת

לג'ודו, בשלוש ורבע יש לאמא פילאטיס, בחמש אבא חוזר

הביתה, והילדה סתם מתרוצצת בבית.

- מה החלק האהוב עליך ביום?

הערב. הילדים הולכים לישון, ההורים עובדים על המחשב, ואני

משקיע את כל העוצמה שלי.

- מה זאת אומרת?

שיישאר בינינו, אבל

המטרה שלנו, שעוני

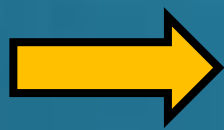
הקיר, היא להטריף

את הילדים כשהם

במיטה. לא יצא לך

אף פעם לנסות

להירדם במשך חצי

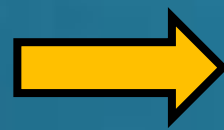
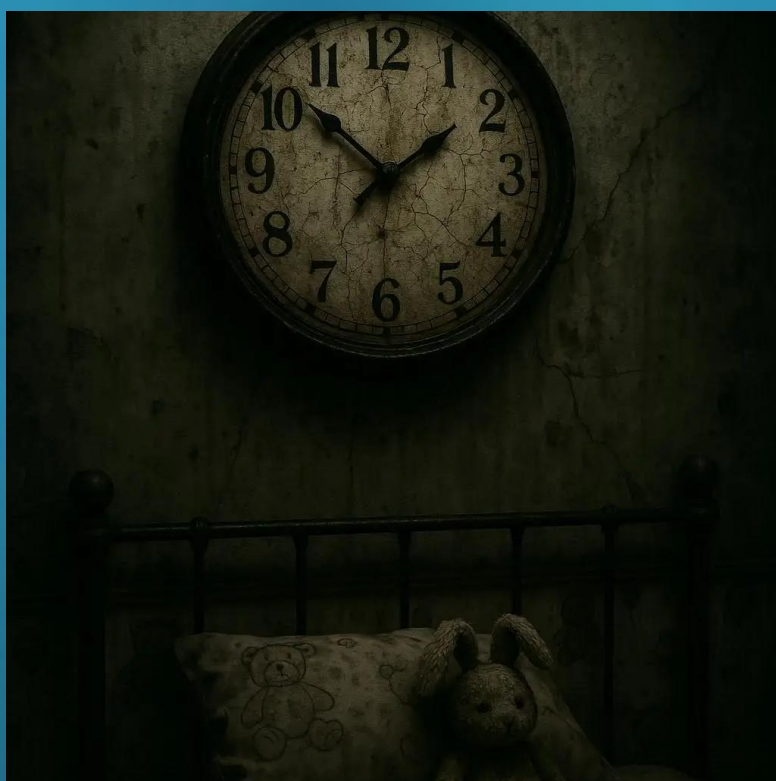
שעה ואתה לא מצליח כי השעון עושה מין תוק-תוק
משגע כזה שאתה נשבע לעצמך שהוא לא עשה שאר היום? זה
אני וחבריי, שמשגעים אתכם ולא נותנים לכם לישון.

- אבל למה?

אם אתה היית תלוי כל חיך על הקיר ועושה כל יום כל היום את
אותו דבר, גם אתה היית שונא את בני הבית שלך.

**- נשמע הגיוני. טוב, עוד מעט נסיים, רק ספר לי בבקשה על
חווייה מעניינת שהייתה לך במהלך שנותיך.**

טוב, מה אני אבחר... אה, הייתה הפעם ההיא שכשרצו להחליף
את השעה, בול כשהורידו אותי מהקיר וכיבו אותי כדי להזיז את

המחוגים הייתה אזעקה, וכשכולם רצו למקלט שכחו ממני ואני נשארתי כבוי למשך יומיים, עד שמישהו נזכר להרים אותי. זו הייתה השינה הטובה ביותר שאתה יכול לדמיין.

- נשמע נפלא. וחוויה פחות טובה?

לפני כמה זמן הכלב שלהם כמעט

הפיל אותי מהקיר ושבר אותי.

פחדתי כמו שלא פחדתי בחיי.

- ובנימה אופטימית זו, אנחנו

נסיים. תודה רבה מר מחוגי, היה

לי לעונג לראיין אותך.

תודה, היה נחמד. כבר גומרים?

- מה לעשות, הזמן טס כשנהנים.

אל תגיד את זה, זה בול מה

שהשכן אמר אחרי שהוא זרק את בן דוד שלי מהמרפסת.

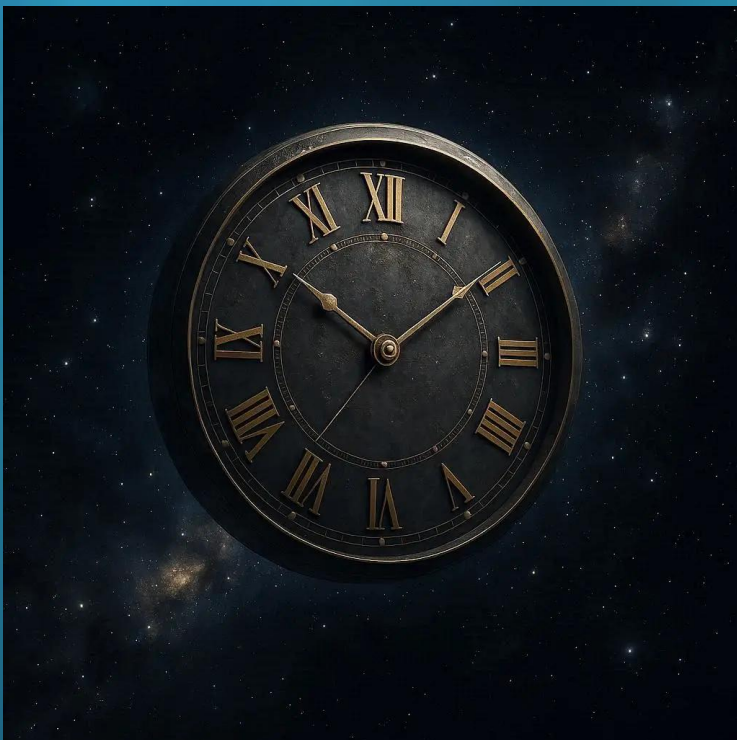
- משתתף בצערך. בכל מקרה, תודה ולהתראות.

ביי.

הידעתם (אולי ידעתם)

הכיוון שבו הזמן זז אצלכם במוח: לשמאל, לימין, למעלה, למטה וכו' מושפע על ידי השפה שבה אתם מדברים, לדוגמה בעברית או באנגלית מדברים על העתיד כאילו הוא מלפנינו, והעבר מאחורינו, אבל בשפות כמו סינית מסתכלים על הזמן בצורה מאונכת, כשהעבר למעלה והעתיד למטה.

בגלל שהירח מתרחק מאיתנו כ- 4 ס"מ בשנה, כל מאה שנים היום מתארך בכ- 0.00109 שניות.

בנאי בשם וויליאם וולט הוא מי שייסד את הקונספט של "שעון קיץ" על מנת לחסוך בפחם, כי כך יש יותר שעות אור בהם אנחנו ערים

טריוויה

כמה זמן תישנו במהלך חייכם
(אם תישנו כמו שצריך)?

1. חמש עשרה שנים
2. עשרים וחמש שנים
3. שלוש דקות
4. שלושים ושבע שנים

מה אורך הטיסה המסחרית הקצרה בעולם?

1. בממוצע דקה.
2. בסביבות רבע שעה.
3. שמונה עד עשר דקות.
4. בערך שלוש דקות.

כמה זמן לוקח למערכת השמש להקיף את מרכז הגלקסיה?

1. 850-930 מיליון שנים.
2. הזמן שלוקח לי למצוא עובדות לא משעממות על זמן.
3. 187 מיליון שנים.
4. 225-250 מיליון שנים.

התשובות במהופך

1. ~57 שנים - ממוצע של זמן שינה לילדי ישראל

2. 187 שנים - ממוצע של זמן שינה לילדי ישראל

3. 225-250 מיליון שנים - ממוצע של זמן שינה לילדי ישראל

4. 850-930 מיליון שנים - ממוצע של זמן שינה לילדי ישראל

מה המילה?

לקח את ה ____.
רַב. ____

האמת. ____
בתוך ____.

ראש ה ____.
טובה. ____

יש לי ____ חג.
הדין. ____

טוב. ____
סוף ה ____.

עגולה. ____
ויפה ____ אחת קודם.

חידות ציורים

א מ ו ז

ר מ